

Jeg skal derefter tillade mig at sige noget om den Sag, der efter min Overbevisning er den vigtigste, der kan behandles og vil blive behandlet under denne Finanslovdebate, nemlig Danmarks Stilling overfor Udlandet i økonomisk Henseende. Enkelte Talere har strejft denne Sag, men fra Regeringspartierne Side er der ikke sagt noget, Venstres Ordfører, det ærede Medlem Hr. Brorsen, talte om mange Ting, om Sparsommelighed, om Flid, om de vanskelige indre finansielle Forhold. Men han undlod ganske at omtale vor økonomiske Stilling udadtil. Dette kunde jo tyde paa, at man indenfor Regeringen ikke tillægger dette Spørgsmaal nogen større Betydning, men saaledes vil jeg ikke tyde det. Jeg vil gaa ud fra, at Regeringen har sin Opmærksomhed henvendt paa denne Sag nu mere end nogen Sinde tilforn. Jeg vil tro, at Regeringen er paa det rene med, at Spørgsmaalet ikke lader sig skubbe til Side, end ikke lader sig udsætte, at det er af den Beskaffenhed, at det meget hurtigt kræver sin Løsning eller i hvert Fald meget hurtigt kræver et Forsøg paa Løsning. Jeg vil gaa ud fra, at Regeringen nu er kommet til fuld Klarhed over, hvilken uhyre Fare Danmark befinder sig i paa dette Omraade. Og saa maa Regeringen tage sin Stilling. Det vilde være, tror jeg, overmaade nyttigt og rigtigt, om den høje Regering nu ved denne Lejlighed, da Landets forskellige Forhold drøftes og behandles, løftede en Flig for os, saaledes at vi blev i Stand til i nogen Maade at skønne over, hvad Regeringens Hensigter er. Det er ikke sket i Venstres Ordførers Tale, heller ikke er det sket i de Taler, som andre Venstremænd har holdt, men det tilkommer naturligvis ogsaa i første Linie Regeringen at give Svar paa dette Spørgsmaal, og jeg venter, at enten den højtærede Finansminister eller den højtærede Handelsminister vil tage Ordet og give Tinget Meddelelse om, hvad Regeringen i det store og hele agter at foretage sig. Jeg ved vel, at der er nedsat en Valuta-Kommission, og at denne Kommission endnu ikke har tilendebragt sit Arbejde, og jeg forstaar, at man til en vis Grad kan sige, at saa længe den endnu ikke har tilendebragt sit Arbejde, maa vi se Tiden an. Men Regeringen er ganske sikkert paa det rene med, i hvilken Retning Kommissionens Arbejde gaar og vil gaa, og Regeringen vil formentlig ogsaa allerede nu være nogenlunde paa det rene med, om den er i Stand til at yde Kommissionens Indstilling, saaledes som denne

kan forventes at foreligge, sin Tilslutning eller ikke. Hidtil har det ikke været muligt at faa Regeringens officielle Erkendelse af, at vor Stilling udadtil var af en saadan Beskaffenhed, at det var paakrævet at træffe alvorlige Forholdsregler, man saa selvfølgelig godt, at den danske Krones Værdi forringedes saa at sige fra Kvartal til Kvartal, men man har aldrig villet tage Konsekvenserne deraf. Man har vel heller ikke rigtig godt kunnet det, saaledes som Stillingen nu en Gang var blevet for Regeringen efter den lange Opposition, Regeringspartierne var ude i. Under denne tog Regeringspartierne Standpunkt til os, til den dasiddende Regering, paa en saadan Maade, at det maatte blive overordentlig vanskeligt for dem, naar de selv kom til at styre, at faa dette Spørgsmaal ordnet paa en tilfredsstillende Maade. Man gik nemlig alt for vidt i sin Kritik overfor os, og det hævner sig nu. Det er altid Oppositionens stærke Side at kunne angribe, at kunne kritisere, men Svagheden ligger deri, at man gaar ud over alle Rimelighedens Grænser, at man kommer for langt ud i sin Opposition og ikke er i Stand til at indfri de Løfter, svare til de Forventninger, der er givne i Oppositionsperioden. Alle Oppositionspartier er selvfølgelig udsatte for dette, men jeg tør paastaa, at ingen Sinde, i hvert Fald i den nyere Tids politiske Historie i Danmark, har nogen Opposition været saa paagaende, saa ensidig, saa vedholdende, saa langvarig som den, de nuværende Regeringspartier førte overfor os, da vi styrede. De gik saa vidt i deres Opposition mod os, at de ganske forglemte den Udvikling, der havde fundet Sted, ganske oversaa de Begivenheder, vi havde været ude i. Jeg tør vel tro, at adskillige af Venstres mere fremragende Mænd — og det konservative Folkepartis med — havde en Forstaaelse af, at det kunde være farligt. Men jeg vil paa den anden Side sige, at den alt overvejende Del af de to Partiers menige Tilhængere troede og maatte tro paa denne Opposition, saaledes som den var ført, og derfor blev desorienteret, ikke var i Stand til at se, hvorledes Tingene i Virkeligheden laa. Og det er det, der forvolder den høje Regering saa stort Besvær nu, da den skal til at styre Land og Rige. Valgene, der har fundet Sted, har vist Regeringens Svaghed i saa Henseende.

Det er sagt om Valget den 26. April, at det var at ligne ved en Folkedøm. Men det er ganske forkert, forsaavidt som